

DÍKY MINISTROVÁNÍ JSEM KNĚZEM

Otec arcibiskup Charles D. Balvo je apoštolským nunciem. Pochází z Brooklynu v New Yorku a za svůj život procestoval celý svět. Velmi nás proto zajímalo, jak se z obyčejného kluka stane papežský velvyslanec a co všechno zažívá ve své službě, a tak jsme se tohoto radostného diplomata odvážili poprosit o rozhovor.

V našem ministrantském časopise musíme začít otázkou, zda jste jako kluk ministroval?

Ano, začal jsem ministrovat, když mi bylo osm let. Během prvního roku jsme ministrovali při svátostném požehnání Nejsvětější svátosti, které se v našem farním kostele konalo pravidelně každou neděli odpoledne. Tímto způsobem jsme se naučili, jak se chovat u oltáře. Zároveň jsme se během toho roku připravovali na ministrování při mši svaté, což jsem začal dělat v následujícím roce, tedy v devíti letech. Pak už jsem během docházky do základní školy ministroval jak při nedělních bohoslužbách, tak i ve všední dny. Když jsem byl starší (ve věku třinácti až sedmnácti let) a začal jsem navštěvovat malý seminář, ministroval jsem jen při nedělních bohoslužbách, ale také o Půlnoční mši nebo během Svatého týdne.

Co vás kromě ministrování bavilo? Jaké jste měl koníčky? Zůstaly vám některé do dnes?

Tam, kde jsem vyrůstal, žilo mnoho dětí a samozřejmě jsme dělali spoustu věcí. Tehdy ještě nebyly počítače a tím ani počítačové hry, play stations a nic takového. Zpravidla jsme co nejvíce času, pokud to bylo možné, trávili venku, na vzduchu. Protože jsem vyrůstal ve Spojených státech amerických a žil v New Yorku, hráli jsme basketbal a někdy také americký fotbal. V létě

jsem se chodil koupat a v zimě sáňkovat a bruslit (i když to jsem se nikdy dobře naučil, protože jsem neměl pevné kotníky).

S rodiči a sourozenci jsme vyráželi na výlety do lesa a na kopce, které nebyly daleko od našeho domu, a také jsme podnikali dlouhé procházky, zvláště podél železniční trati, která se moc nepoužívala. Chodili jsme i rybařit do nedaleké říčky a obvykle jsme chytili nějaký ten úlovek, který pak moje maminka uvařila.

Měli jsme modely vláček a mě bavilo sestavovat plastové modely, především aut. To je něco, co bych rád dělal ještě dnes.



Jak jste poznal, že se máte stát knězem? Bylo to pro vás těžké rozhodnutí?

Ministrování mne opravdu bavilo. V poslední době bylo v naší farnosti zvykem přidávat

mimořádnou mši svatou ve 12.10, aby se jí mohli zúčastnit lidé během polední přestávky na oběd. K účasti na této bohoslužbě byly povzbuzovány také děti z farní školy, takže když mi bylo devět nebo deset let, začal jsem v době postní chodit na mši svatou každý den. Pozvolna jsem v sobě vnímal sílící touhu nejen při mši svaté ministrovat, ale také ji slavit jako kněz.

Nepřipadalo mi těžké rozhodnout se ke kněžství a ve skutečnosti je to to jediné, čím jsem se opravdu chtěl stát. Moji rodiče a sourozenci byli z tohoto mého rozhodnutí nadšeni. Jsem nejstarší z pěti dětí – jsme dva kluci a tři děvčata. Můj bratr byl o dva roky mladší, a když dosáhl potřebného věku, začali jsme ministrovat spolu.

Po vysvěcení jste byl „normálním“ farářem. Jak se z něho stane vatikánský diplomat?

Po svém kněžském svěcení, které se konalo 6. června 1976, jsem působil jako kaplan ve dvou farnostech, v první pět let a ve druhé jenom třináct měsíců. Potom jsem byl poslán na další studia se specializací na kano-

nické (církvní) právo na Americkou katolickou univerzitu ve Washingtonu, D. C. Tato studia trvala dva roky a v jejich závěru se mě představení zeptali, zda bych se nechtěl věnovat diplomatické službě Svatého stolce (Vatikánu).



Předtím, v době, kdy jsem byl ještě semináristou, jsem absolvoval svá studia a kněžskou přípravu v Americkém semináři (v Severoamerické koleji) v Římě, kde jsem byl také vysvěcen na kněze. Už jsem tedy věděl, jaké to je žít v Římě, a uměl jsem italsky. Vstoupit do diplomatických služeb znamenalo vrátit se znovu do Říma, kde jsem se měl připravovat také na toto nové poslání.

Svatý otec má k dispozici úřady a lidi, kteří mu pomáhají ve výkonu jeho úkolu jako nástupce svatého Petra a v tom, co je svěřeno jeho odpovědnosti za celou církev jakožto jejímu hlavnímu pastýři. Někteří z těch, kdo papeži Františkovi pomáhají, pracují a žijí v Římě, jiní, jako například apoštolský nuncius, žijí v různých zemích světa.

V čem konkrétně spočívá služba apoštolského nuncia? Co si pod tím máme představit?

Hlavním úkolem mého poslání je informovat Svatého otce o životě církve v České republice a sdělovat církvi v této naší zemi to, co on považuje za nejdůležitější pro náš současný křesťanský život. Díky mnoha návštěvám, které konám v diecézích, farnostech, řeholních domech a školách, jsem schopen poznávat církev v této zemi. Navíc už jsem odpovídal na otázky a poskytl rozhovory podobné tomuto.

Co je na službě nuncia nejkrásnější a co nejtěžší?

Tou nejhezčí částí mé práce je každá účast na liturgických slavnostech a jedna z věcí, která mne nejvíce potěší, je hudba a zpěv. Také se rád setkávám s lidmi a hovořím s nimi. V několika uplynulých dnech jsem se setkal s mladými lidmi a mohl jsem s nimi prožít nějaký čas a dokonce si s nimi povídat česky.

Ptáte se také na to, co je v mém poslání nejtěžší. Pracoval jsem a žil na mnoha různých místech a jedna z nejtěžších věcí pro mne je dívat se na obtíže, kterým někteří lidé musí čelit a se kterými musí zápasit, aby mohli žít ze dne na den. Je také hodně těžké, když se musím s lidmi loučit a odjet na své nové působiště. Mohl jsem poznat je i jejich život

a najednou mám odjet pryč, aniž bych věděl, zda ještě budu mít příležitost vrátit se zpátky a znovu se s nimi setkat.

Jak často jste v kontaktu s papežem?

Právě před několika týdny (12.–15. června) se v Římě konala setkání všech apoštolských nunciů z celého světa – je jich celkem asi sto – a při té příležitosti jsme měli možnost navštívit Svatého otce, slavili jsme s ním mši svatou a večeřeli. Jinak se s ním obvykle setkávám jednou za rok, když jezdím do Říma, abych navštívil úřady římské kurie.

Můžete se rozdělit o nějaký zážitek s některým z papežů, kteří vás vysílali do světa?

Papež František navštívil Nairobi v listopadu 2015, v době, kdy jsem byl apoštolským nunciem v Keni. Během své návštěvy pobýval na tamější apoštolské nunciatuře, kde jsem bydlel. S přípravou jeho návštěvy bylo mnoho práce, ale když Svatý otec přijel, všechno to bylo jeden krásný zážitek. Jedním z nehezčích okamžiků bylo setkání s mladými lidmi, které se uskutečnilo na sportovním stadionu a na kterém bylo přítomno asi čtyřicet tisíc mladých lidí. Když Svatý otec vstoupil na hrací plochu, já sot shromážděných byl velmi hlasitý a byl to vskutku úžasný moment.

Moc mě těšilo, že jsem při jídle seděl u stolu naproti Svatému otci, že jsem mu mohl naslouchat a říkat mu některé věci ohledně Keni a Jižního Súdánu.



Často se říká, že důležité tajné dokumenty z Vatikánu chodí diplomatickou poštou. Jak se taková pošta dostane k vám na stůl? Nosí vám ji stejná poštačka jako i náš časopis?

Každé velvyslanectví dostává diplomatickou poštu. Zásilky, ve kterých jsou zpravidla dopisy a jiné dokumenty, dostáváme v plátených pytlích, přičemž nejdou prostřednictvím běžného poštovního systému, ale službou DHL, která je mezinárodní kurýrní službou. Stejnou cestou posíláme také naši poštu do Vatikánu. Monsignor Jean-Sylvain Emien, který je mým asistentem, otevírá zásilky a dává na můj pracovní stůl mně adresované dopisy.

Sloužil jste jako nuncius v různých částech světa. Není pro člověka těžké si zvykat na podmínky (klima, bydlení, jídlo, jazyk) v Africe a pak zase na druhé straně zeměkoule?

Žil jsem v Severní a Jižní Americe, Západ-



ní a Východní Africe, na Středním východě, v Pobaltských zemích, na Novém Zélandu a na Tichomořských ostrovech a také v České republice. Ano, pobýval jsem v různých kulturách s odlišnými klimatickými podmínkami, jídelm a také jazyky. Chce to trochu času, než si člověk zvykne na nové prostředí, ale zpravidla to zvládám bez problémů.

Jak žijí ministranti v Africe nebo na Novém Zélandu? Mohli bychom se z jejich života něco přiučit?

Například život na Novém Zélandu není příliš odlišný od života tady v České republice, až na to, že je to ostrovní země a je velmi snadné dostat se tam na pláž! Naopak Afrika je úplně jiná. Nairobi je moderní město, takže život pro chlapce a děvčata, pocházející z finančně zajištěných rodin, je také stejný. Nicméně v chudinských čtvrtích (ve slumech) a ve venkovských oblastech život snadný není. Většina dětí chodí do školy, ale ne každý z nich má doma elektřinu a tekoucí vodu na pití, praní a umývání, takže čas tráví sbíráním dřeva na rozdělávání ohně a vaření a přinášáním vody na pití i na praní a umývání. To, čemu